

Най напред вжрвеше Рада от Илаков-рѣт. Тя зави хорото кѣм бега и до като края се покаже на портата Рада обиколи около бряста и премина от другата страна — тѣй че бега и Горан останаха всред хорото.

Исмаил бег изглеждаше жетварките една по една и не можеше да им се нарадва.

И кога се свѣрши хорото, той похвали жетварките; изви-ка ратай да ги заведе на отдих и повеле да се слага вечеря. А нему и на Горнака да донесат мастика и мязе.

Пийнали си по чашка мастика Исмаил бег подзе реч.

— Немога да ти се нарадвам драгоман ага.

— Ами мене питаш ли, Исмаил бег. Ако ти не бе — драгсманлѣк не правех.

— Ти си чуден бѣлгарин бе, Горане. И снощи мислех за тебе. Най напред да ти види човек четата: че то не са жетварки, а цветя от Балкана. А пѣк като си качил белото си конче, с тези твой опнати беневреци и с този тулпан на шапка, да ти се не нарадва човек . . .

. . . Най ми се харесва че ти живееш за един кеф.

— И по това ние с тебе сме прилика.

— Аллаха да ни е свидетел, ама като те гледам — завиждам ти от радост. Туй е то в живота: да намериш тайната за себе си.

— Ябѣлката нема да роди киселица я. Ти помниш баща ми, кога караше овни на Стамбол?

— Тѣй и баща ти е, ама ти . . . Ти си по алафранга, Тѣй те искам! . . . Я да се чукнем на хаир. Хайде утре ако е живот и здраве ще направим сефтето както му е реда. Решил сам на нивата да дойда и аз. Па каквото се изкара до обед — стига! До вечерта, ей тѣй сред нивята ще караме мохабет.

— Думата на Исмаил бег на две не правя.

И докато си приказваха донесоха и краставички за мезе. Исмаил бег сам напѣлни чашките, чукна се с Горнака и вдигна наздраве:

— Хайде на хаир! Добре сме се видели и да сме живи и здрави за още много години! Всеѣй тѣй весели да се срещаме! — благослови Исмаил бег.